

* * * * *

* * * * *

Нежность тихонечко скрипнула дверью.
Свечка слезу уронила во мгле.
Мир утонул в Царстве Синей Метели...
Может, всё это пригрезилось мне?

היא מתגנבת, באה לי בשקט.
גר התייבחה, לבהב בשינה.
לילה נטבע במלכות של השלג...
"בוא תכירני. קוראים לי עדנה".

Сумерки. Тишь. Только где-то на крыше
Душу тревожит бродяга-скрипач.
- Дай мне ладони согреть твои, слышишь?
Что же ты плачешь? зачем ты?.. не плачь!..

עיר נרדמה. רק אי שם בשמיים
זמר עצוב מנגן הפינור.
"תן לי, - אמרה, - את כפות הידיים -
כדי שאותם אחמם מן הקור".

Я в эту сказку забрёл, размечтавшись.
Даже, мне кажется, если проснусь,
Всё повторится – и музыка наша...
- Ты не боишься? - Нет, я не боюсь!..

זו אגדת הדממה הרועדת.
שיר משוטט של פינור הבויד...
- זה יחזור. את, אומנם, מפחדת?
- לא מפחדת, ולא אפחד!

Нежность моя! Шёпот первых мгновений...
Где же ты, где?! Неоглядная даль...
А у окошка колышутся тени -
Воском свеча утоляет печаль...

הו, עדנתי! לחשך מתקבע...
רוחק מוחלט. הפרידה עצובה.
ובחלון צל הנר מתנועע -
אש מגמיאה את עצבה בשעונה...

Влажные тайны заснеженной ночи...
Сладкой истомой щемящая грусть...
«Милый, настырный... Ты этого хочешь?..
Спи, я тебе непременно приснюсь...»

זה חלומי, הוא בורח ממני,
סוד הטחוב של הליל הרד...
"הו, אהובי, אם אתה כה תרצני,
עוד ניפגש, לא תהיה כאן לבד..."